

Joulusanoma
2010

Gospelviisukilpa 2009

H-hetki oli käsillä monen kuukauden odotuksen jälkeen. Jännitys sai aivan kihelmöimään. Tuomarit olivat vetäytyneet ulos salista tekemään päätöstä, kenestä tulisi gospelviisukilvan voittaja. Vilkaisin vierellä istuvaan Anteroon, jonka kanssa yhdessä tehty laulu oli selviytynyt kilvan loppuhetkille saakka. Näytti hänkin jännittävän.

Koko juttu oli saanut alkunsa huhtikuun 10. 2009. Kuten tavallista, kävin aamukahvin juutuani "luukulla" katsomassa sähköpostia. Eikös vain tullutkin viesti kaukaa Pyhäjoen Pirttikosken Pyynpuhdosta. Sisarellani, Maija-Liisa Vuotilla oli peräti yllättävä uutinen: "Eilen soittivat Radio DEI:stä ja kertoivat, että Tertun sanoittama ja Anteron säveltämä laulu on valittu 500:n joukosta Gospelviisut-kilpailuun. (Antero Vuoti on sisareni puoliso) Hän oli tehnyt sävelen runooni: "Alkaessa päivän uuden" ja lähettänyt sen kilpailuun. Mukaan Maija-Liisa oli liittännyt kilpailuesitteen, jossa oli myös 15 jatkokon valitun laulun nimet. Näitä tul-taisiin soittamaan Radio DEI:ssä määrättyinä päivinä. Sitten touku-kuun kuudentena käynnistyisi yleisöäänestys, jossa valittaisiin kymmenen laulua jatkokon.

Uusi päivä

*Alkaessa päivän uuden
sua, Jeesus, tarvitsen.
Heikkouden kun tunnen suuren,
oman avuttomuuden.
Voimat eiliset eivät riitä
päivän uusiin haasteisiin.
Omat työni kertoo siitä;
beikot ponnistukset niin.*

*Polku tuntematon eessä;
mitä tuokaan huomina?
Koetusten kohdatessa
ihminen niin vähäinen.
Kanssani kun Jeesus kuljet
lähelläni päivittäin,
syliin vaaran tullen suljet,
turvassa on elämään.*

*Siinä parhain paikka liekin
avuttoman ihmisen.
Minne uusi päivä viekin,
tyynin mielin kohtaan sen.
Tahdon laulaa kiitostasi
päiviin vielä saapuviin.
Ylistää saan rakkauttasi
Paimeneni kallehin.*

Terttu

Terttu Karhinen

Myöhemmin, uudessa äänestyksessä valittaisiin kuusi finalistia. Kilpa huipentuisi 22.8.2009 yhteiskristillisen Jyväskylän kirkkopäivät - tapahtuman yhteydessä pidettävään finaalikonserttiin, jossa asiantuntijaraati valitsee voittajan. Palkintona voittajalle luvattiin 1000 euroa. Olipa tosi jännittävä uutinen! Kuulin ensimmäistä kertaa koko kilpailusta. Parin päivän kuluttua saapui sähköpostissa kaavake täytettäväksi ja takaisin lä-

hetettäväksi. Siinä piti antaa lupa Radio DEI:lle laulun esittämiseen ja mahdolliseen julkaisemiseen.

Aikanaan kuuntelin netistä laulujen ensimmäistä esitystä Radio DEI:ssä. Se tapahtui kello yksi yöllä lännen aikaa, koska se tuli reaaliajassa. Kellon soidessa kömmin unisena "koneelle" kuuntelemaan. Sama yhtye esitti kaikki laulut. Kuuntelin hieman hämmentyneenä laulujen monenlaista kirjoa. Monista tuskin löysin hengellistä sanomaa, tai korkeintaan jotain mystillistä ja verhottua. Ovatko nämä todella gospellauluja? Vuosikymmenet Suomen ulkopuolella eläneenä mielsin Gospelin evankeliumin ilosanomaan. Taidankin olla auttamattomasti aikaani jäljessä, tuumin mielessäni. Oma laulukin tuntui vanhanaikaiselta näiden rinnalla, kuin vuosikymmenien takaa. Taisi olla nykyään trendikästä tuoda sanoma esille mystillisesti ja peitetysti.

Kuuntelin lauluja useammankin kerran. Jossain vaiheessa paljastettiin tekijät ja he kertoivat lyhyesti laulun syntyvaiheista, Anterokin omalta osaltaan. Myöskin kolme tunnettua lau-

Gospelviisun finaalissa Terttua haastatellaan laulun synnystä ja sisällöstä

lunikkari/laulajaa antoivat omat arvionsa lauluista. Meidän laulumme sanoi joku olevan kuin 70-luvulta. Samoin toisen mielestä sanat olivat arkaistiset, vanhahtavat. Eräässä se herätti nostalgisia tunteita. Kuuntelin posket kuumottaen.

Viikkojen jälkeen tuli ensimmäisen äänestyksen aika ja ohjeet sen tekemiseen. Laulut voi kuunnella netissä ja näin valita suosikkinsa ja äänestää. Olimme tiedottaneet asiasta ystäville. Monet kuuntelivat ja äänestivät myös. Ihme ja kumma, pääsimme jatkoon! Selvisimme myös seuraavasta äänestyksestä finalisteiksi. Olipa hienoa!

Olimme ostaneet liput Suomeen jo ennen kuin tiesimme kilvasta. Nyt päätimme mennä Jyväskylään finaalkonserttiin. Niinpä sitten aurinkoisena elokuun päivänä meitä oli viiden hengen seurue, Antero, Maija-Liisa, sisareni Eila Payne, puolisoni ja minä matkalla kohti Jyväskylää ja Siiontemppeleä, johon konsertti oli ilmoitettu. Tulimme perille ajoissa, joten oli tilaisuus tarkkailla tulijoita ja arvailla, keitä kilpatoverini olisivat. Tukijoukoksi saapui myös ryhmä lähiomaisiamme. Huomasimme olevamme ainoat "pukeutuneet" paikalla. Muut olivat farkuissa tai muissa rennoissa asusteissa. Lavalla lauluyhtye valmisteli laitteitaan ja instrumenttejaan. Raati saapui istumaan pöydän taakse salin etuosaan. Antero kuiskutti korvaan: "Taisi mennä meiltä mahdollisuudet, on kaksi nuorta miestä tuomareina." Niinpä tosiaan -kaksi minulle tuntematonta miestä, kolmantena Anna-Mari Kaskinen, armoitettu laulujen sanoittaja, jonka olin tavannut kolme vuotta sitten Astorian Finn-Festissä. Hänkin tunsu ja tervehdimme.

Eteen astuivat juontajat, molemmat Radio DEI:stä: musiikkipäällikkö ja toi-

mittaja Anu Lehtipuu ja pastori Mikko Salmi, joka myös teki lauluja. Tilaisuus käynnistyi heidän johdolla. Radio DEI:n päätoimittaja Kirsi Rostamo toivotti kipailijat, raadin ja yleisön tervetulleeksi, sekä kertoi kilpailuidean synnystä ja kehittymisestä. "Tämän kautta haluamme antaa tilaisuuden jollekin uudelle lauluntekijälle päästä alkuun. Kenties sen kautta voi tulla muitakin uusia lauluja yleisön tietoisuuteen." Hän kertoi myös, että konsertti kuullaan liveinä Radio DEI:ssä. Myöhemmin kuulumme, että useat sukulaiset tai tuttavat olivat kuunnelleet sen tietämättä minun osuudestani etukäteen. Seurasi selonteko tilaisuuden kulusta. Tuomaristo esiteltiin. Siinä olivat Anna-Mari Kaskisen lisäksi Mika Impola, jonka levy-yhtiö, Finngospel, tuottaisi CD:n johon voittolaulu tulisi, sekä Tommi Kalenius, laulaja ja lauluntekijä. Gospel Kovertajat -yhtye tulisi esittämään laulun kerrallaan, jonka jälkeen seuraisi tekijän haastattelu ja raadin

jäsenten arvostelu laulusta.

Musiikki rävähti soimaan ja täytti salin voimalla. Kuuntelimme ensimmäistä laulua nimeltään "Polkuni valaistaan." Etupenkissä mietin mahdollisuuksiamme. Tiesin, että toiset finalistit olivat ammatiltaan musiikinopettajia tai ammattimuusikkoja. Tilaisuus eteni ja kuulumme laulujen taustoista ja synnystä. Raadin jäsenet ruotivat kunkin laulun. Pohdittiin sitäkin, mikä teki laulusta "gospelin". Pitikö siinä olla Jumalan nimi mainittu ainakin kerran? Ei tainnut tulla selvää kriteeriota esille.

Ohjelma jatkui ja viimein tuli meidän vuoromme. Kuunnellessa laulua palasin mielessä vuodenvaihteen tunnelmiin, joissa se oli saatu; oman avuttomuuden ja Jumalasta riippuvuuden tunteeseen tulevaisuutta ajatellessa. Miten ilman Hänen apuaan en voisi elää yhtäkään päivää. Siitä kerroin kookkaan punatukkaisen pastorin haastattelussa. Myöskin siitä, miten

JATKUU SIVULLA 7

Ei montaa jalosukuista

Aarne Ylppö

sytydellä ja itsekieltämyksellä.”

Hän syntyi Sveitsissä Bernin kaupungissa heinäkuun 14 päivänä 1860. Hänen sivistyneet vanhempansa paroni Nikolaus ja Sofia (os. Meyendorff) Nicolay kasvativat lapsensa vakavassa uskonnollisessa hengessä, onnellisessa kodissa. Kun Paul oli vasta 2- vuotias, kuoli hänen isänsä. Silloin vapaaherratar muutti kolmen tyttärensä ja ainoan poikansa Paulin kanssa Pietarista Suomeen miehensä sukutilalle Monreposnimiseen paikkaan Viipurin lähelle.

Pelastettuna uskovaisena hän rakauden hengessä kasvatti lapsensa Herran pelossa kehittäen heissä herkkää omaatuntoa ja elävää uskoa Jeesukseen. Vapaaherrattaren kodissa vietettiin perheen yhteiset aamuhartaudet Jumalan sanan tutkistelussa ja rukouksissa. Lapset opetettiin jo nuorena itse viljelemään rukouselämää yksityisesti. Siinä oli yksi syy, miksi kodissa lepäsi rauha ja siunauksen henki.

Lasten kouluttamisen tähden perhe pian muutti Pietariin. Siellä Paul joutui historiallis-filologiseen oppilaitokseen. Hän oli ahkera, rehellinen ja tunnollinen oppilas. ”Ihmeellisesti on Jumala tähän asti auttanut minua koulussa,” hän kirjoitti rakkaalle äidilleen. Vuonna 1880 hän jätti tämän koulun ja alkoi sitten opiskella

Raamattu, Herran Sana, sanoo: ”Ei monta mahtavaa, ei monta jalosukuista, vaan sen, mikä maailmassa on halpasukuista ja halveksittua, sen Jumala valitsi, sen, joka ei mitään ole, ettei mikään liha voisi kerskata Jumalan edessä” (1 Kor 1:26-28). Todella ei ole ollut eikä ole montaa jalosukuista Kristuksen seuraajaa. Mutta on niitä kaikkina aikoina ollut muutamia. Yksi sellainen oli paroni Paul Nicolay, jonka tunnuslause oli: ”Elämäni valtahu on Jumalan kirkastaminen kärsivälli-

lakitiedettä Pietarin yliopistossa. Siellä hän suoritti loistavasti oikeustutkinnon kesäkuun 7. päivänä 1884 ja vähän myöhemmin 1885 lakitieteen kandidaattitutkinnon. Päiväkirjaansa hän kirjoitti tästä: ”Mitä muut sanovat onnenpotkuksi, siitä minä tiedän olevani kiitollisuudenvelassa Jumalalleni.”

Kaikessa hän kiitti Herraa ja hänen suurta armoaan. Tähän aikaan oli voimakasta hengellistä herätystä Pietarin ylimystön piirissä. Kaartin eversti Vasilij Paschoff oli tullut elävään uskoon, ja myös hänen sisraensa ruhtinatar Lieven. Heidän komeissa palatseissaan Nevan varrella pidettiin hengellisiä kokouksia. Siellä istuivan Jeesuksen jalkain juuressa työmiehet ja pesijättäret, everstien, kreivien ja ruhtinasten rinnalla laulaen samasta laulukirjasta hengellisiä lauluja. Siellä olivat stundistit, baptistit, pelastusarmeijalaiset ym. uskonsuunnat veljellisessä rakkaudessa ylistämässä syntisten Vapahtajaa, Jeesusta Kristusta, joka sovintoverellään oli heidät vapaaksi ostanut synnistä ja maailman turhasta menosta.

Kansanmiehet ja -naiset olivat rukouksissa polvillaan ylhäissukuisten kanssa Golgatan Uhrikaritsan ristin juurella, missä on vain sulasta armosta pelastettuja syntisiä, jotka uskon kautta ovat vanhurskaiksi tulleet elävän Jumalan edessä.

Täällä pashovilaisten piirissä Paul Nicolay sai voimakkaimmat uskonvaikutukset Golgatan täytetystä työstä ja kehotuksen tulla Kristuksen evankeliumin julistajaksi. Armon voima muutti hänen kiivaan luonteensa sävyiseksi ja nöyräksi.

Vuonna 1887 hän liittyi venäläiseen raamattuseuraan, jonka innokkaimpana toimihenkilönä hän levitti ja jakoi Raamattuja ja Uusia testamentteja ympäri koko Venäjän.

Ruhtinatar Lievenin kotikokouksissa 1888 hän ensi kerran julkisesti esiintyi Kristuksen todistajana ja Jumalan Sanan julistajana. Sillä sitä ennen oli pelastuskokemus hänelle tullut eläväksi ja todellisuudeksi. Hän uskoi syntinsä anteeksi Jeesuksen veressä ja sai Jumalan rauhan sydämeensä uskon kautta.

Baptistisaarnaaja Kargel oli eräässä kokouksessa ruhtinas Lievenin luona lausunut: ”Kun Jumalan väkevä käsi tarttuu ihmisen heikkoon käteen, on

meidän sallittava sen tapahtua ja antauduttava kokonaan hänen tahtonsa alle.” Tätä totuutta tahtoi paroni Nicolay sitten elämässään toteuttaa ja lausui: ”Elämäni tunnukseksi tulkoon: itsekkyden yli on vedettävä risti.” Veresi täytyy vuotaa, jotta voisit

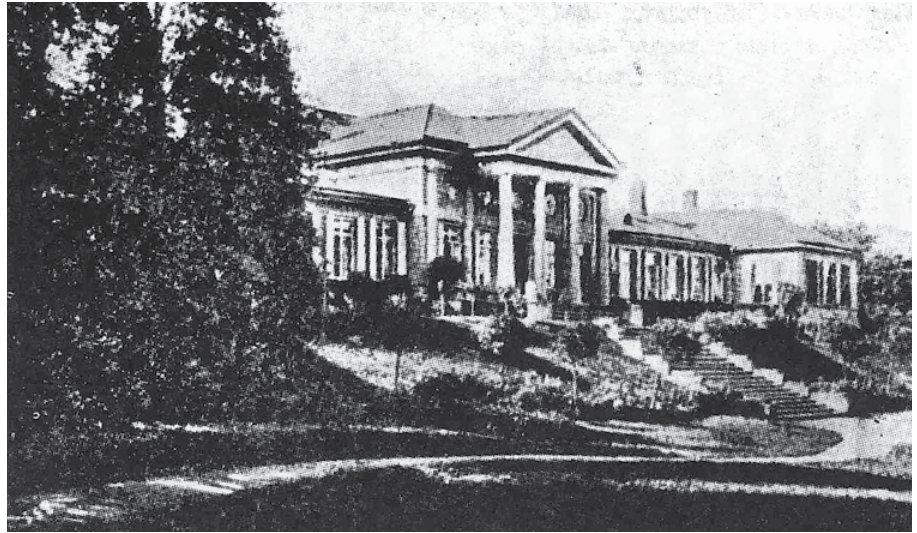
Paroni Paul Nicolay

olla siunaukseksi, ja että Jeesus on Kristus, elävän Jumalan Poika. Tämä oli hänen todistuksensa punainen lanka. Hän tahtoi uhrata aikansa, varansa ja voimansa Mestarin hyväksi sielujen voittamiseksi Jumalalle, vaikka hänellä oli heikko savi-maja sielunsa verhona.

Suomessa paroni Nicolay tutustui useisiin eläviin kristittyihin, kuten Wrede-suvun jäseniin. Hän kävi tervehtimässä paroni Henrik Wredeä Kymijoen varrella sijaitsevassa Toivola-nimisessä vapautettujen vankien kodissa, jonka omistaja ja johtaja parooni oli. Täällä hän myös tutustui Suomen vankien ystävään, vapaaherratar Matilda Wredeen, josta tuli yksi hänen uskollisimpia ja rakkaimpia ystäviään Henrik Wreden kanssa. Näiden sisarusten kanssa hän piti hengellisiä kokouksia sekä vapaalle että vangeille. Matilda Wreden kanssa hän kävi Sörnäisten ja Kakolan vankiloissa. Käynnit näissä vankiloissa tekivät häneen syvän vaikutuksen. Hän sai näyn Herralta, että pitää olla kokonaan Hänelle pyhitetty, jotta Hän voisi käyttää siunaukseksi sielujen pelastustyössä. Hän kirjoitti lokakuussa 1888: "Mikä armo onkaan, kun on voinut rikkoa välit maailmaan. Oi, jospa Jumala antaisi elämälleni uutta lentoa. Nyt rukoilen Jumalalta, että kasvaisin Hänessä ja saisin palvelevan mielen, että olisin Isännälleni hyödyllinen palvelija, jota Hän yksin saisi käyttää tahtonsa mukaan." Hän minussa ja minä Hänessä, siinä oli hänen voimansa salaisuus.

Silloin elämän Herra alkoi puhua hänelle, tuolle hienotunteiselle paronille, Venäjän tuhansista vangeista, jotka istuivat pimeydessä ja kuoleman varjon maassa ilman Kristusta ja ilman pelastusta, jotka tarvitsivat kuulla sanoman ristinnaulitusta ja ylösnousesta Vapahtajasta. Vaikka hänen elämänsä päätehtävä oli kristillisen ylioppilastyön vaaliminen ja eteenpäin vieminen sekä Venäjällä että Suomessa, niin vuonna 1896 hän Herran suuresta armosta ja rakkaudesta sai astua Mestarin vapaaehtoiseen palvelukseen Venäjän vankien keskuuteen. Hänestä tuli Venäjän vankien ystävä, kuten Matilda Wredestä Suomen vankien. Hän antautui Kristuksen vangiksi ja orjaksi.

Silloin hän sai voiman noin kymme-

**Monrepos
Paroni Nicolayn koti**

nen vuoden ajaksi julistaa Venäjän vangeille täyttä vapautta ja syntien anteeksi-antamista Jeesuksen nimessä ja veressä, sekä jakaa heille erikielisiä Raamattuja ja Uusia testamentteja. Loma-ajakin hän käytti vankien evenkelioimiseen.

Marraskuussa 1899 hän sai pyytämänsä eron valtakunnan kansliasta voidakseen kokonaan toimia Kristuksen hyväksi lähetystyössä. Aluksi vuonna 1896 hän kulki brittiläisen raamattuseuran sihteerin, tohtori Baedekerin tulkkina Pietarin ja Moskovan vankiloissa. Herra käytti näitä palvelijoitaan suureksi siunaukseksi elopellollaan.

Mutta seuraavana vuonna hän lähti jo omin päin, varmana siitä, että Herra on häntä auttava. Hän ei uskossaan häpeään tullut. Vankilain ovet avautuivat Herran todistajalle. Tavallisesti johtajat olivat ystävällisiä ja kohteliaita. Hän kulki kaikissa Venäjän vankiloissa. Matkat olivat monesti rasittavia. Jumalan rakkaus kuitenkin virvoitti ja Pyhä Henki innoitti. Hän tunsikin oman voimattomuutensa, mutta myös Jumalan voiman, joka tulee täydelliseksi heikkoudessa. Pyhän Hengen voimassa hän vangeille puhui armon ja lohdutuksen sanoja: "Te ette ole Jumalan vihaan, vaan Kristuksen kyyneliin suljetut. Ja Kristus teki sen, mikä on suurempaa: kuoli Golgatalla puolestamme, eikä

Hän tekisi sitä, mikä on vähäisempää; antaisi anteeksi, ottaisi vastaan ja auttaisi. Jeesus on tullut etsimään ja pelastamaan sitä, mikä on kadonnut."

Jeesuksen veren voimaa hän ylisti ja todisti siitä, että yksin se veri puhdistaa kaikesta synnistä ja vapahtaa niin Venäjän kuin Suomenkin kansan jäsenet juoppouden vitsauksesta ja kirouksesta. Monet vangit kiitollisina kuuntelivat ristin evankeliumia Jeesuksesta. Toiset ottivat vastaan pelastuksen, mutta toiset taas olivat raakoja, vihamielisiä ihmispetoja. Hän keskusteli ja rukoili sellaistenkin vankien kanssa. Hän julisti evankeliumia vankiloiden kirkoissa Pohjoiselta Jäämereltä Mustalle Merelle asti.

Vaikka vankilamatkat olivat väsyttäviä ja ruumiillisesti kuluttavia, niin sittenkin hän tunsikin itsensä onnelliseksi saadessaan levittää tosi valoa ja elämää vankiloiden komeroihin suljettuihin pimeisiin sieluihin. Hän kulki käsi kädessä Jumalan kanssa Pyhän Hengen johdossa, Karitsan askelissa ollen siunaukseksi.

Hänen tomumajansa on kätkeyttynä Monrepos' maatilalla Ludvigsteinin kauniille hautasaarelle odottamaan ensimmäisen ylösnousemuksen ihanaa aamua.

**EDESMENNYT VANKILAPASTORI AARNE YLPPÖ
(KIRJOITUS ON UUSINTA VUODEN 1994 JOULUSANOMASTA)**

Joulun alla 1956

Aina taistellen riennä riemuitten

Suomessa eletään vuotta 1956. Tasavallan presidenttinä toiminut Kusti Paasikivi on jättänyt virkansa maaliskuun kolmantena päivänä ja Urho Kekkonen on aloittanut virkansa samasta päivästä lähtien maan presidenttinä. Yleislakko 1. -20. maaliskuuta ajoittuu Kekkonen hallintokauden alkuun. Mannerheim on kuollut viisi vuotta aikaisemmin Sveitsissä, ja hänen patsaansa on paljastettu Tampereella 4.6.1956 Eero Järnefeltin maalauksen mukaan. Neuvostoliiton aseellinen ryntäys Unkariin ajoittuu lokakuun 23. -marraskuun 10. väliselle ajalle. Epävakaata taloudellinen ja poliittinen tilanne vaikuttaa monen suomalaisen ratkaisuun muuttaa Kanadaan.

Eero Sorila

Vuokra-asuntonamme on Vilppulassa erään soratien päässä, sen viimeinen talo. Talon takapihalla on saunarakennus, jonka toisessa päässä on puuliiteri. Isä on myynyt 500-kuutioisen Royal Enfield-moottoripyöränsä ja ostanut vanhan suurilla lokasuojilla varustetun Citroën limusiinin, jossa on kolme penkkirivä.

Vuokra-isäntäntämme Sulo Pylkäs asuu perheineen talon ylimmäisessä kerroksessa ja me alakerrassa. Pylkäs on hyväluontoinen uskovainen mies. Useasti talon yläkertaan johtava poraskuilu toimii kauniin musiikin kaikupohjana. Vuokraisäntä laulaa kantavalla lauluäänellään mandoliinin säestyksellä lempilauluaan, jonka sanat jäävät yksitoistavuotiaan pojan muistiin: ”Aina taistellen riennä riemuitten, eespäin joukko nuori pelvoton“ jne. Laulun sanoissa on sanoma neljäsluokkalaiselle pojallekin.

Eräs kotimme huoneista toimii teltanteko-ompelimonana. Kyse ei ole pienistä retkeilyteltoista, vaan suurista hengellisiä kokouksia varten tilatuista teltoista. Telttoja tilataan myöhemmin Japanista asti.

Isä on ostanut Lassila-Tikanoja-liikkeestä valtavat määrät egyptiläistä puuvillaa, jonka hän kertoo olevan parasta kangasta teltan tekoon. Pitkän Citroënin katolla on hyvä kuljettava jättäläistelttoja tilaajille.

Me viisi lasta kasvamme lämminhenkisessä kodissa suurten telttakangaskasojen äärellä, ompelukoneen surinan tahdissa. Äiti odottaa kuudetta lasta eli uutta vauvaa, joka syntyy Mänissä ja saa nimekseen Inkeri.

Isoisämme Erkki Sorila-Kangasniemi toimii kotonaan Tuurissa kyläseppänä, juuri siinä kylässä, jonne myöhemmin Keskinen veljekset perustavat Suomen suurimman kyläkaupan. Toinen sukunimi on Kangasniemen kartanon tilan nimi, jonka isoisämme otti käyttöönsä.

On suuri ilo, kun isoisä tulee aina ajallaan kotiimme kylään ja viipyy viikon tai pari. Hänellä on harmaat sarkahousut jalassa, lämmin villapaita yllään ja leveässä vyössä riippuu puukon tuppi, jossa on aina se suomalaisen miehen tärkein työkalu eli puukko.

Papan mielipaikka on keinutuoli, jossa hän kiikkuu aina hyväntuulisena. Isoisän rauhallista olemusta seuraan mielihyvin.

Lempinimellä Tuurin papaksi nimitämme isoisä on tarkka siitä, että hänen puukonsa on aina terävä kuin maдон kieli. Hän nousee aina ensimmäisenä

aamulla ylös ja virittää tulen pesään vuolemillaam lastuilla. Puukkoa hän käyttää myös mielimakkaransa eli lauantaimak-

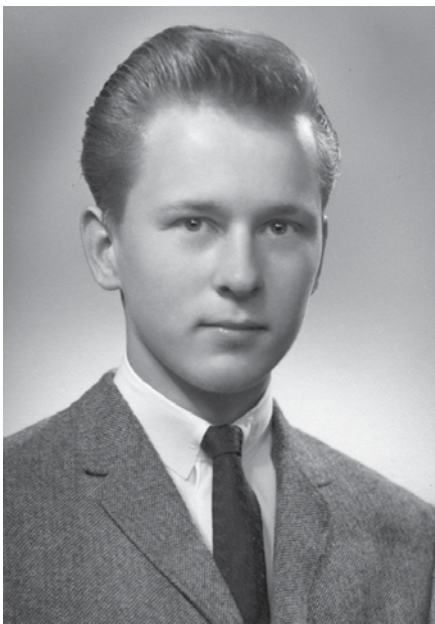
Erkki ja Otiilia Kangasniemi-Sorila oman kodin portailla kanojen ja kissan seurassa Tuurissa, 40-50 lukujen vaihteissa.

karan paloitteluun monen muun käytön ohella.

Ruuasta puheenollen makkaraakin halutumpi mieluoka

on papalle käälikääryleet, ja niitä äitimme paistaa ilomielin uunissa kun pappi tulee kylään.

Muistan tilanteen, jolloin kaalikääryle aiheutti pienen hämmingin. Papalla oli semmoiset pyöreät silmälasit kuin Mahatma Gandhilla näemme vanhoissa valokuvissa. Niitten sangat olivat langan ohuet, ja kiersivät miltei koko korvan ympäri. Lasien teho oli tainnut kuitenkin jäädä vähän alakanttiin. Pappi ei huomannut lankaa, joka piti kaalikäärleen paremmin koossa. Hän nielaisi langan, jonka alapää oli varmaan jo ehtinyt laskeutumaan vyön kohdalle vatsaan. Äiti huomasi, että lanka oli menossa väärään

Eero 17-vuotiaana

paikkaan, ryhtyi ripeästi mutta hellävaroen vetämään lankaa ylös kuin pitkää siimaa. Vihdoin tuli loppukin langasta päivänvaloon.

Tuurin pappi oli kaivannut Jumalan armoa elämälleen ja saanut sen ottaa vastaan. Hän useasti hyräili mielilauluaan "Muista taivaan ystävääsi Jeesustasi kalista".

Uskovaisen kodin lapsena minua oli viety Jumalan sanan kuuloon jo sylvävauva-asteelta asti. Oli alkutalvi ja joulupian tulossa. Se oli vuoden vaikeinta

Erkki Kangasniemi-Sorila 70 v.

aikaa minulle aivan erikoisessa mielessä. Vaikka olin jo 11-vuotiaana kuullut monia saarnoja, en ollut pyytänyt Joulun Herraa tietoisesti sydämeeni. Tunsin suurta yksinäisyyttä ja sisäistä tuskaa juuri joulun alla, koska en tuntenut Joulun Vapahtajaa henkilökohtaisella tasolla. Tämä tunne oli toistunut jo monen vuoden ajan.

Oli alkutalven kylmä pakkasilta, kun olin nääntyä mainitun taakan alle ja halusin päästä siitä vapaaksi. Ei ollut helppoa, mutta menin keittiössä äidin eteen ja sain kakerrettua sanat suustani: "Äiti, minä haluan antaa elämäni Jeesukselle." Siitä suoraltä kädeltä seurasin äitiä kamarissa olevan pitkän puupenkin ääreen ja polvistuimme rukoukseen. Olin äidin oikealla puolella ja tunnustin hänelle kaikki ne tekoni eli pienen pojan synnit jotka painoivat omaatuntoani.

Kirkas tähtitaivas oli todistamassa tätä pyhää hetkeä, jolloin muut olivat jo taitaneet asettua levolle, koska oli niin hiljaista. Äiti rukoili puolestani. Sain nousta pitkän puupenkin ääreltä suuri ilo ja vapautunut tunne sydämessäni. Olin Jumalan armosta saanut ottaa Joulun Herran elämäni. Se oli viimeinen, mutta onnellinen joulupäivä ennen Kanadaan muuttoa seuraavana vuonna.

Heikkona taivaantien vaeltajana, taistelujen tuttu olen Jumalan suuresta armosta kiitollinen tänäkin jouluna. Sulo Pylkkään laulamien laulun sanat kaikuvat mielessäni ja innoittavat jatkamaan "Aina taistellen, riennä riemuiten".

EERO SORILA

Gospelviisukilpa 2009

JATKOA SIVULTA 3

vasta 70-vuotiaana sain runon lahjan Jumalalta ja kuinka olen jo vuosikymmenet ollut ulkosuomalainen.

Kuuntelimme tuomarien arvosteluja. Mieleen jäi Anna-Mari Kaskisen yllättävän myönteinen lausunto laulun sisällöstä ja runoasusta. Hän myöskin piti melodista ja arveli laulun soveltuvan hyvin yhteislauluksi. Se lämmitti mieltä.

Nyt odottelimme raadin päätöstä "Gospel Kovertajien" laulua kuunnellen. Siinä he jo tulivatkin sivuhuoneesta. Kuin unen läpi kuulin: "Olemme tehneet päätöksen." Voittaja on Rasmus Mäntymaan laulu "Veljeni leijonamieli". Aplodien kaikussa suurikokoinen palkintoshekki ojennettiin voittajalle. Finalistit kukitettiin. Onnittelimme voittajaa vuorollamme. Kilpa oli ohi. Hetken vielä vaihdoimme ajatuksia läheisten kanssa ennen kuin erosimme.

Hiljaa puhellen kävelimme autolle. Tajusimme Anteron kanssa, että "Uusi päivä" oli kenties eri sukupolvea koskettava laulu, jossa oli myös vanhanaikainen hengellinen sisältö. Kilvassa oli etsitty nykyajan nuoremmille kuulijoille trendikästä laulua, mahdollista "hittiä", joka myisi hyvin. Pienen pettymyksen tunteen voitti kuitenkin tietoisuus siitä, että laulumme kenties antaa jollekin rohkaisua ja luottamusta suureen Jumalaan, joka on luvannut kantaa avuttoman ja vähäisen omansa elämän jokaisena päivänä. Päällimmäiseksi jäi tunne siitä, että kaikesta huolimatta tämä oli suurenmoisen kokemus pienelle "eläkemummille" kaukaa länneltä. Uskovina saamme olla mukana paljon paremmassa kilvassa, jossa jokaiselle osallistujalle on tarjolla voittopalkinto. Ja siinä kilvassa meillä on joka päivä vierellä auttajana Hän, joka kerran syntyi ihmiseksi ja kuolemallaan avasi meille tien varmaan voittoon. Tämä on kilpailu, johon haluan esittää kutsun sinulle, jos et vielä ole siihen lähtenyt.

TERTTU KARHINEN

He uskoivat jo ennen kuin näkivät

Jouluisin rakennamme seimiasetelman kotimme pöydälle. Löysimme äskettäin uuden asetelman. Siihen kuuluu 12 posliinista hahmoa: Joosef, Maria ja Jeesus-lapsi; kaksi paimenta; härkä ja aasi; kaksi enkeliä sekä kolme kuningasta. Meille joulu syntyy rakkaista perinteistä, yhdessä-olosta sekä muistoista.

Viime joulu Kambodzhasa oli mukava, ajattelen. Ville poikamme tuli Suomesta jouluksi kotiin. Villen Minttu saapui myös joululomalla

luoksemme. Laosista joulunviettoon lensivät ystävämme Pekko ja Heidi. Saimme seuraksemme myös Phnom Penhissa asuvan Tarun. Muistelen aattoillan kulua.

Olimme kylläisiä jouluateriasta, musiikki soi hiljaa kaiuttimista. Kuuntelimme sanoja Luukkaasta: ”Siihen aikaan antoi keisari Augustus käskyn...” Tuikulyhtyjen valossa katselimme seimiasetelmaa, annoimme ajatustemme kulkea. Valitsimme kukin mielessämme yhden hahmon, josta kerroimme mieleen nousseen ajatuksen toisille: Ihmettelen, miten nuori Maria oli. Ja kuitenkin hän oli niin rohkea ottamaan vastaan tehtävän. Mietin tätä nyt ollessani itse vanhempi kuin Maria silloin, olenko valmis ottamaan vastaan Jumalan minulle antaman tehtävän?

Aasi on aika tyhmä eläin, itsepäinen jullikka. Kuitenkin juuri se oli arvollinen kantamaan Jeesusta Marian kohdussa matkalla Betlehemiin. Niin ja toisenkin kerran silloin, kun kansa hurrasi Messiaalle hoosiannaa.

Paimenet kuulivat kedolla enkelten kehotuksen mennä kat-

somaan ”teille syntynyt Vapahtaja”. Paimenet eivät jääneet pelostaan huolimatta surkuttelemaan itseään, emmehän me voimennä kaupunkiin, kun olemme köyhiä ja osaamattomia ihmisiä. Mutta he luottivat enkelin sanaan: siellä me näemme sen mistä on puhuttu. He uskoivat jo ennen kuin näkivät!

Jeesus-lapsi on keskellä asetelmaa, mutta usein jouluna Jeesus putoaa jonnekin laidalle ja jää sinne unohtuiksiin.

Joosef suostui kantamaan häpeän ihmisten silmissä kihlätessaan Marian, joka oli raskaana. Näin hän tunnusti julkisesti

uskovansa Jumalaan, jolta oli saanut tehtävän. Kuitenkin hänestä kerrotaan tosi vähän, Maria äitinä on enemmän esillä.

Enkelin ympärillä oli sotajoukko, joka kertoo Jumalan suojasta Jeesus-lapsen elämän yllä. Se kertoo myös suojasta ja turvasta meille jokaiselle, syleilihän taivas jouluyönä koko maailmaa.

Kuninkaat tulivat vierailta mailta kumartamaan Jeesusta. Näin koko maailman kansat tulevat löytämään Jeesuksen ja kumartamaan häntä. Minulle kuninkaat kertovat lähetystyöstä

ja kansojen tarpeesta päästä kohtaamaan Jumala.

”Sillä lapsi on syntynyt meille, poika on annettu meille. Hän kantaa valtaa harteillaan, hänen nimensä on Ihmeellinen neuvonantaja, Väkevä Jumala, Iankaikkinen Isä, Rauhan Ruhinas.” Tämän Jape lukee vielä ääneen meille.

Joulu on tässä, huomaaan ajattelevani raukeasti. Kohta jaamme lahjat kuusen alta ja juomme joulukahvit.

MERJA SAARNI

Kaunis muisto loppuelämäkseni

Eleimme koti-Suomessa neljäkymmentä lukua. Niiltä ajoilta ovat selvästi jäänyt mieleeni nämä tapahtumat. Elettiin sodanjälkeistä pula-aikaa, jolloin kansanhuoltoviranomaiset säätelivät lähes kaiken silloisessa Suomessa.

Koska sotakorvauksien maksu oli aloitettu, ja nieli kaiken valuutan maasta, joutui koko kansa korttiannosdieetille. Radion uutislähetykset ym. ohjelmat kiinnostivat ihmisiä siihen aikaan. Mutta radiotkin olivat hyvin harvassa. Koska sähköä ei monissa kylissä vielä ollut, ne olivat usein akkumalaattorikäyttöisiä. Syntymäkotini tuvassa oli tuollainen akkuradio ja tuvan penkit täyttyivät kuulijoista lähes joka ilta. Olihan maamiehentunti, työmiehentunti, lastentunti, metsäradio viikkoiltoina ja sunnuntaisin jumalanpalvelus. Erittäin jouluaamuisin "joulukirkkoon"

tuli aina tuvan täydeltä kuulijoita. Eräänä jouluna akkumalaattori väsyi kesken jumalanpalveluksen. Koska radios-ta ääni kuului vain ikään kuin kuiskaamalla, istui äitini korva kiinni radiossa ja tulkkasi saarnan toisille kuulijoille. Kuuntelijat jäivät usein ohjelman loputtua keskustelemaan ja korvikkeelle. Eihän kahvi ollut vielä silloin löytänyt tietään rajaseutukylille, mutta paahdetut ohrat pienen totut-lun jälkeen täyttivät kahvin aseman monena joulunakin.

Siihen aikaan vapaiden suuntien uskovia arvosteltiin ja pilkattiin. He olivat vääräuskoisia lahkolaisia, ja usein näistä asioista keskusteltiin illanistujien kesken tuvassamekin. Neljäkymmenluvun loppuvuosina, kun olin vielä alle 10-vuotias, oli 10 vuotta minua vanhempi veljeni tullut uskoon adventisti kaverinsa vaikutuksesta. Hän tuli jouluksi kotiin, mutta lähti tapaninpäivänä takaisin kau-

punkiin työhönsä. Pääsin hänen mukansa ensimmäiselle kaupunkimatkallemi. Kaupunki näytti ensikertalaisesta ihmeelliseltä. Katuvalot tuntuivat yltävän joka paikkaan, vaikka olikin joulukuun pimeys, eikä tarvinnut kahlata lumessakaan.

Uuden Vuoden aattoiltana menimme Tikkamäen Adventtikirkkoon. En tietenkään ollut tiennyt sellaista kirkkoa olevan olemassakaan. Ulkopuolelta kirkko näytti mi-

nusta kauniille, mutta sisäpuoli se vasta kaunis olikin! Kukkia ja koristeita oli paljon. Ihmiset tulivat keskustelemaan kanssamme; ja eräs vanhempi tati silitti tukkaani ja sanoi: "Jeesus rakastaa sinua, nuori poika." Se teki minuun hyvin siunaavan vaikutuksen.

Sitten alkoi kokous. Ensimmäinen laulu oli erittäin kaunis ja reipas. Pieni kuorokin lauloi useita, mukaansatempavia, hyvin kauniita taivaslauluja. Kuuntelin myös saarnan hyvin tarkasti. Vielä

yhteislaulu, ja vuoden vaihtuessa uuteen monet rukoilivat ääneen. Kun lähdimme tuosta kirkosta kysyin veljeltäni: "Ovatko nämä lahkolaisia." Hän pyysi minulta siihen vastausta, ja sanoin hänelle, etten ollut ennen nähnyt enkä kuullut mitään näin kaunista.

Seuraavana iltana oli kokous Siionissa Niinivaaralla, jonne myöskin menimme. Siellä oli enemmän ihmisiä, jotka myöskin olivat ystävällisiä. Kuoro oli paljon suurempi, ja lauloi hyvin kauniisti kitaroiden säestämänä. Tästäkin tilaisuudesta jäi kaunis muisto loppuelämäkseni.

VILJO PERTTULA
SAUNAVILI

Mummun perintö

Pienenä tyttönä sydämeeni piirtyi monta hyvää muistoa. Ison perheen nuorimmaisina minä ja kaksoisveljeni saimme nukkua mummun huoneessa. Mummu nukkui toisella puolen huonetta, ja me kaksoset toisella puolen, itulaatikossa (puinen levitettävä sänky). Siinä oli hyvä ja turvallinen nukkua. Turvallisuuden teki mummun rakkaus meitä kohtaan. Joka ilta mummu pyysi meitä

istumaan omaan sänkyymme, ja hän aukaisi pöydällä ison Raamatun, joka oli kirjoitettu koukerokirjaimilla. Mummu luki yhden luvun sieltä, ja sen jälkeen hän selitti meille lapsille, mitä Raamatunluku oikein tarkoitti. Me saimme kyseillä mummulta, ja hänellä oli aikaa vastailta.

Eräänä iltana mummu luki iankaikkisesta elämästä Jumalan luona. Se kestää ikuisuuden. Me pienet emme ymmärtäneet, mitä se tarkoittaa. Mummu selitti. Jos pieni lintu noukkii, joka päivä pienen palan tuosta läheisestä vuoresta, se vuori joku päivä loppuu. Mutta se saattaa kestää tuhansia vuosia. Ikuisuus ei lopu koskaan! Muistan, kuinka me keskenämme puhuimme tällaisista ajoista. Mummu kertoi, kuinka tärkeitä on omistaa Jumalan rauha omassa sydämessä, ja mitä Jeesus on ristillä tehnyt meidän puolestamme. Kannattaisi siis olla uskossa, että perisi iankaikkisen elämän. Se ikuisuus taitaa olla pitkä aika. Mummu kertoi, että me jokainen kuolemme joskus, ja sinä hetkenä pitää olla asiat kunnossa Jeesuksen kanssa, että pääsee taivaan kotiin viettämään iankaikkista elämää. Elämää, joka ei lopu koskaan!

Raamatun lukemisen ja keskustelumme jälkeen mummu pyysi meitä polvistumaan oman sänkynsä viereen. Mummu ymmärsi siunaamisen merkityksen. Hän pani työn kuluttamat ja kovettamat kätensä meidän lasten pään päälle, ja rukoili

meidän puolestamme. Mummun siunaus oli voimakas. Sen jälkeen mummu käski meitä omaan sänkyymme nukkumaan, ja hän sammutti valot huoneesta. Kun makasimme pimeässä huoneessa, hän opetti meille seitsemän eri iltarukousta, jotka joka ilta toistimme hänen perässään. Ne rukoukset ovat juurtuneet syväälle sydämeeni. Lopuksi mummu kysyi meiltä, mikä laulu tänä iltana lauletaan yhdessä. Monet kerrat se oli virsi 555, jonka osaan vielä tänäänkin ulkoa. ”Oi Herra luoksein jää, jo ilta on. Ja kadonnut on valo auringon...”.

Kerran pääsin yökylään tyttökaverini luokse, ja sielläkin nukkuimme hänen mummonsä kamarissa. Kun valot sammutettiin, minä pikkutyttönä luin kaikki seitsemän rukousta. Talon mummo ihmetteli, kuinka minä ne osaan, pikkutyttö. Tämä mummo pyysi minua useamminkin heille yökylään.

Rakas Reeta-mummunni sai muuttaa taivaan kotiin marraskuussa 1973. Hän ei mennyt mihinkään tuntemattomaan paikkaan, vaan sai muuttaa sinne, missä hänen uskonsa muuttui näkemiseen.

Mummu oli myös esirukoilija. Hän rukoili omien lastensa puolesta, niin kuin meidän lastenlastenkin puolesta Hänes-tä huokui Jumalan Pyhän Hengen voima. Hän eli niin kuin

**Mummunni Reeta Karkkainen
80-vuotispäivänään**

Raamattu opetti. Mummun kamarissa nukkumiset ja siellä vietetyt taivaahetket eivät olleet meille lapsille ”pakopullaa”. Me kaikki kunnioitimme häntä syvästi. Se oli mieluinen paikka nukkua, missä me sisarukset vuorollamme saimme olla. Isä ja äiti olivat kiireisiä omassa töissään, mutta mummulle oli aikaa meille. Ei ollut televisiota, eikä tietokonetta, mutta meillä oli paljon parempaa. Rukoileva ja rakastava mummu. Olen Jumalalle kiitollinen siitä, että sain omistaa maailman parhaan mummun, jolla oli maailman paras perintö meille kerrottavana. Rukoilen, että minä voisin olla edes hitusen samanlainen mummi omille rakkailleni.

Tiesitkö, että onnellinen ei ole ihminen, jolla on kaikkea, vaan hän, jolta ei puutu mitään. ”Kun Herra on sinun paimesi, ei sinulta mitään puutu. Sinun maljasi on ylitsevuotavainen. Sula hyvyys ja laupeus seuraavat sinua kaiken elinaikasi, ja sinä saat asua Herran huoneessa päiväsi loppuun asti.” Päiväni rientävät kohti loppuaan, on ilo maallinen kuin varjo vaan. Ei ole täällä mitään pysyvää, vain sinä, Herra, sinä luoksein jää.”

IRMA WAARNA

Kullanvärinen lahjapaperi

Sain tämän ystävältäni, joka sai valita kahden asian välillä. Minä sain myös valita samoin. Olen valinnut. Nyt on sinun vuorosi valita.

Tämä kertomus kertoo eräästä äidistä, joka moitti 5-vuotiasta tyttärtään siitä, että tämä tuhlassi kokonaisen rullan kaunistusta, kallisarvoista, kullanväristä lahjapaperia. Rahaa oli vähän, ja äiti tuli entistä kiukkuisemmaksi, kun hän näki tyttärensä koristelevan paperilla rasia, jonka hän laittoi joulukuusen alle.

Seuraavana aamuna tyttö antoi rasian äidilleen sanoen: ”Tämä on sinulle äiti”. Äiti tunnusti itsensä vaivautuneeksi muistaessaan eillisen kiukkunsa. Hän ärsyntyi kuitenkin uudestaan tyttärelleen avatessaan pakkettin ja huomattaessaan sisällä olevan rasia tyhjäksi. Harmistuneena hän sanoi tyttärelleen: ”Etkö tiedä, nuori nainen, että kun annetaan lahja jollekin, paketissa täytyy myös olla jotakin?” Tytölle tuli kyynel silmiin,

kun hän vastasi: ”Mutta äiti, ei rasia ole tyhjä! Minä täytin sen kokonaan suudelmilla!”

Äiti murtui myös kyyneliin, polvistui tyttärensä eteen, sulki hänet syliinsä ja pyysi anteeksi ajattelematonta kiukkuaan. Lyhyen ajan kuluttua tyttö kuoli tapaturmaisesti.

Tarina kertoo, että äiti piti tätä tyttäreltään saamaansa rasiaa yöpöydällään koko loppuelämänsä ajan. Kun hänellä oli vastoin käymisiä tai kun hän tunnusti itsensä masentuneeksi, avasi hän rasia ja otti sieltä kuvitellun

suudelman ja muisti tyttärensä rakkauden, jolla hän oli paketoinut suudelmia rasiaan. Todellakin ihmeellinen tunne on tämä lahja meille, pieni rasia täynnä pyyteetöntä rakkautta ja suudelmia lapsiltamme, perheeltämme, ystäviltämme. Ei ole mitään arvokkaampaa täällä maan päällä kuin tämä.

JOUKO JÄRVI

SUONENJOKI

Se alkaa jo lokakuussa!

Lokakuun lopussa se jo alkaa: Bangkokin keskustan kadut täyttyvät joulukuusista, jouluvaloista ja pienistä kaiuttimista...juu siis luit oikein: pääkaduilla on kaiuttimia, joista kuuluu joululauluja ja muuta musiikkia. Myös suuret tavaratalot luovat joulutunnelmaa koristamalla koko tavaratalon yltäpäältä joulukoristeilla. Sieltä löytyy joulupukkeja, tonttuja, poroja ja jättiläismäisiä pähkinäsärkijöitä.

Kaupoissa soi thaimaalaisen lasten laulamia joululauluja murretulla englannilla aina kyllästymiseen asti. Jouluosastolta voi käydä valitsemassa joulukoristeita ja perinteisen vihreän kuusen – taikka halutesaan jopa vaaleanpunaisen sellaisen. Lisäksi suurimpien ostoskeskusten ulkopuolella on mahtavia jouluasetelmia, jotta ihmiset voivat tulla ottamaan valokuvia niiden edessä. Länsimaalaisen silmään tämä trooppinen joulutunnelman luominen menee yli ymmärryksen. Laulavat joulukuusen valot tulivat ja menivät aikoja sitten lännessä, mutta täällä ne voivat hyvin ja ovat kovassa käytössä.

Joulu! Kaikki mitä siihen kuuluu riippuu siitä, missä elät. Meille on lapsesta saakka iskostunut vahva mielikuva joulusta,

johon kuuluu erottamattomana osana kylmä ja luminen maisema, lyhyet päivät ja kynttilätunnelma. Kuitenkaan sellaista tunnelmaa ei saa luotua kaikkialla.

Thaimaa on trooppinen ilmastoltaan. Päivä hämärtyy kautta vuoden kuuden molemmin puolin ja pimeys tulee äkisti. Moni thaimaalainen vitsailee, että Thaimaassa on kolme vuodenaikaa: kuuma, tosi kuuma ja erittäin kuuma! Väistämättäkin on siis selvää, ettei tällaisessa maassa joulu löydy samoja muotoja kuin Suomessa tai Kanadassa. Ei ainakaan ulkoisesti.

Olemme asuneet jo viisi vuotta Thaimaassa ja kokemuksia täkäläisistä jouluista on kertynyt. Aluksi meitä rehellisesti vieroksutti kaikki se hälinä, kesätunnelma ja materialismin paljous. Kaikkeen näyttää kuitenkin tottuvan: Vähitellen olemme huomanneet jopa tykästyneemme Bangkokin joulutunnelmaan, pimeisiin iltoihin ja kadut täyttäviin

jouluvaloihin. Ja joka kerta, kun kuulemme kaiuttimista joululauluja kuten ”Silent Night, Holy Night” tai ”Joy to the World” meidät täyttää hyvä mieli siitä, että joulu-evankeliumi saa sijaa jopa buddhalaisen maan ostoskeskuksissa ja kuuluu tuhansille päivittäin.

On totta, ettei suurin osa thaimaalaisista tiedä joulun todell-

lista merkitystä. Usein keskustelu alkaakin sillä, että joku kertoo meille ylpeänä tietävänsä, että joulupukki on Suomesta. Joulupukki on oleellinen, sillä suurin osa ihmisistä ajattelee joulun olevan joko joulupukin syntymäpäiväjuhla tai länsimaalaisten uuden vuoden juhla. Toisaalta voisimme harmitella mielettömästi sitä, että koko joulupukista edes puhutaan, koska näissä pakanamaissa satu ja todellisuus menee niin helposti sekaisin. Mutta koska emme voi kääntää historian viisareita taaksepäin, niin pitänee hyväksyä se tosiasia, että joulupukki on tullut tänne jäädäkseen. Niinpä olemme iloisia joka kerta kun keskustelu joulusta avautuu, ja voimme kertoa joulun todellisesta merkityksestä.

Kaikin tämän ylitse-

pursuavan markkinajoulun keskellä joulu on Thaimaan seurakunnille vuoden päätahtuma. Siihen valmistaudutaan huolella, ja joulun valmistelut alkavatkin usein syys-lokakuussa: mietitään joulujuhlia, evankelioimiskampanjoita, harjoitellaan joululauluja, säästetään rahaa juhlatilaisuuksiin jne.

Kaikenkaikkiaan muutto Thaimaahan on ravistellut joulunviettotapojamme. Ensimmäisenä jouluna Chiang Maissa olimme juuri saapuneet maahan, eivätkä tavaramme olleet vielä saapuneet, emmekä muutenkaan olleet ehtineet ostamaan keittiöön astioita. Hupaisaa oli se, että päätimme käyttää kaupan kotiinkuljetuspalvelua, mutta kaupassa sattuihin jokin erehdys, ja kaikki kylmätuotteet unohtuivat kuljettajalta. Lopulta aattoamuna kotiovelle saapui vain kuivia croissantteja. Silloin ratkaisimme ongelman hyppäämällä mopon selkään ja ajamalla lähimpään kahvilaan. Seuraavan joulun vietimmeekin jo Bangkokissa, ja silloin ilman uunia päätimme luoda aattoillan joulutunnelman keittämällä riisipuuroa. Ja siitä tulikin hyvää! (Kuka sitä kalkkunaa tai kinkkua olisi kaivannutkaan?)

Jeesuksen syntymän muistaminen, läheiset ihmiset, yhdessäolo ja antaminen – siinä meille tärkeimmät asiat joulussa. Tulivat ne sitten millaisessa käärepaperissa hyvänsä. Joulun sanoma on muuttumaton. Tätä samaa joulunajan iloa ja rauhaa haluamme toivottaa myös teille kaikille!

HENRY & RUUT MONONEN

Yksinkertaista,

Autuas se mies, joka ei vaella jumalattomain neuvossa eikä astu syntisten teitä, eikä istu, kussa pilkkaajat istuvat, vaan rakastaa Herran lakia ja tutkistelee hänen lakiansa päivät ja yö! Hän on niinkuin istutettu puu vesiojain tykönä, joka antaa hedelmänsä ajallaan, ja jonka lehti ei lakastu; ja kaikki, mitä hän tekee, menestyy. Niin eivät jumalattomat! Vaan he ovat kuin akanat, joita tuuli ajaa. Sentähden eivät jumalattomat kestä tuomiolla, eivätkä syntiset vanhurskasten seurakunnassa. Sillä Herra tuntee vanhurskasten tien, mutta jumalattomain tie hukkuu (Psalmi 1).

Kerro itsestäsi ja taustasi.

Olen syntynyt Kiuruvedellä Savossa vuonna 1940. Kasvoin kodissa, jossa ei puhuttu uskonasioista mitään. Joskus kyllä kävimme seuroissa. Elämämme oli tavallista arkea. Meitä oli 15 lasta, ja minä olin siitä keskivälistä. Kuusi sisaruksistani on jo kuollut, mutta yhdeksän meistä on vielä elossa.

Kerro millaista oli kasvaa niin suuressa perheessä?

Jokaisella meistä oli oma tehtävänsä, ja jokainen tiesi oman työnsä; siis tuomista ja viemistä. Kukaan ei voinut sanoa, että en tee tätä. Vanhemmat lapset katsoivat pienempien perään. Se oli työn-

Seth perheensä kanssa

Seth Ritva sisron kanssa

täyteistä elämää metsäkylässä, pienissä tiloissa, missä oli vain pari huonetta. Ei ollut sähköä, jääkaappia eikä sähköhelloja. Meillä oli muutama lehmä, hevonen ja muita pieniä eläimiä. Vieraitakin tuli, ja joskus he joutuivat nukkumaan pöydän alla, kun ei ollut muualla tilaa.

Asuimme joen läheisyydessä, missä oli korkea penkka, ja siitä me lapset laskimme talvella mäkeä ja kesällä pulikoimme jossessa. Päivät kuluivat myös lehmiiä paimentaessa. Ohjelmaa riitti, ja välillä keksimme omaa ohjelmaa. Kun oli monta päätä yh-

mutta kuitenkin juhlaa

Perhekuva

Seth pitää pikku veikkaa sylissä

dessä, niin yritimme myös keksiä, miten pitäisimme hauskaa. Kerran kun isä ja äiti eivät olleet kotona, veimme äidin Singer-ompelukoneen jokeen. Sitä poljettiin niin, että vesi lensi hienosti ja meillä oli hauskaa. Lisäksi rukki käännettiin ylösalaisin ja sillä työnnettiin pienempiä sisarusiamme tietä pitkin. Koneen osille kävi huonosti! Emme arvanneet, että tulee rangaistus, kun ei ollut komentajaa paikan päällä. Kotona odotti koivunvihta ovelta, eivät siinä luut katkenneet, mutta kipeää se teki. Se oli aivan terveellistä hommaa. Jos ei sitä vihtaa olisi ollut, niin en tiedä, miten isä ja äiti olisivat pärjänneet niin ison lauman kanssa.

Muistan, kun äitini monesti teki jalkaisin seitsemän kilometrin kauppatokkoja. Kerran taas, kun äiti oli ollut koko päivän kauppatokkalla, me lapset odotelimme häntä nälkäisinä kotiin ruokaa tekemään. Ilta alkoi jo hämärtää, kun päätimme kaikki yhdessä mennä talon katolle. Huusimme sieltä niin lujaa kuin jaksoimme: "Tupa on tulessa, tule äkkiä kotiin!" Äitimme oli jo parin kilometrin päässä tulossa, ja kuullessaan huutoa heitti kaikki tavarat maahan ja juoksi henkensä edestä kotiin. Huomatessaan, että ei kotona ollutkaan mitään hätää, saimme kaikki "kyytiä" ja jouduimme hakemaan tavarat, jotka äitimme oli jättänyt matkan varrelle. Lapsina emme osanneet ajatella mitä vahinkoa teimme. Halusimme vain äitimme kotiin.

Kerro ammatistasi ja milloin tulit Kanadaan

Vuonna 1958 aloitin Suomessa maalaustyöt sukuyrityksessä. Työhöni kuului myös muita töitä maalaustöiden lisäksi. Mieluiten kuitenkin maalasin, mutta se ei harmikseni ollut aina mahdollista.

Helsingin ympäristössä työskentelin 10 vuotta. Joskus minulta kysyttiin, että miksi sinä käytät niin paljon maalia. Vastasin, että pitää laittaa paljon, että tulee hyvää jälkeä.

Tapasin vaimoni Suomessa, ja ehdimme olla naimisissa kolme vuotta ennen Kanadaan muuttoa. Yksi veljistäni oli tullut aikaisemmin Kanadaan South Porcupineen metsätöihin vuonna 1967. Sanoimme hänelle ennen hänen lähtöään, että katso, jos vaikka meillekin järjestyisi töitä, ja voisimme tulla sinne. Veljeni oli sitten kysynyt suomalaisilta työnantajilta ja he takasivat minulle metsähommia, vaikka en ollut niistä töistä kovin kiinnostunut.

Kanadaan matkalla meillä oli "salamatkustaja" mukana. Astuimme ensimmäiseksi lentokoneesta Montrealissa. Kielttä taitamattomana ehti mieleeni tulla ajatus, että voi kun kone lähtisi takaisin Suomeen. Asetuimme Thunder Bayhin syyskuussa vuonna 1968. Viisi päivää myöhemmin syntyi tyttäremme. Monet ajattelivat, että olimme hulluja, kun

uskalsimme lähteä matkalle niin lähellä vauvan syntymistä. Emme osanneet pelätä, vaan ajattelimme, että tärkeintä on, että hän syntyy "jossakin". Vanhempainna varmasti olisimme tehneet eri tavalla. Poikamme syntyi myöhemmin, myös Thunder Bayssä.

Alkuaikoina olin veljeni kanssa South Porcupinessa metsätöissä. Siellä myös opin sitä metsämiehen englantia. Thunder Bayssä työskentelin maalarin hommissa kokonaiset 21 vuotta. Ensimmäinen työpaikkani oli yliopistolla, ja siellä sitten yritin puhua metsämiehen englantia. Siinä ei ollut paljon rakentavia sanoja mukana. Jotkut kysyivätkin, että missä minä olen oppinut englantia puhumaan. Vastasin, että Thunder Bayn yliopistossa. Thunder Bay tuli maalatuksi ennen kun muutimme Vancouveriin vuonna 1989.

Olet kokenut paljon murhetta kun vaimosi sairastui. Voisitko kertoa siitä?

Minulla oli hyvä vaimo, ja oli suuri menetys kun hän kuoli rintasyöpään

vuonna 2002. Hän taisteli sen kanssa 4 vuotta, ennen kuin sitten pääsi Herran luo. Jouduin katsomaan vierestä, enkä voinut mitään tehdä. Ainoa mitä pystyin tekemään oli rukoilla hänen puolestaan ja luottaa Jumalan tahtoon. Suuri lohdutus on tietoisuus siitä, että vaimoni oli elävässä uskossa, ja tulee päivä, kun saamme nähdä toinen toisemme, ja myös paljon muitakin ystäviä ja tuttuja. Ei ole help-

tavan uskonasioista. Kun muutimme Thunder Bayhin, niin siellä melkein kaikki läheisemmät henkilöt tuttavapiirissämme olivat uskovaisia eri seurakunnista, luterilaisia, helluntalaisia ja vapaakirkkolaisia. He tekivät meihin myönteisen vaikutuksen. Oli muutenkin turvallista olla suomalaisten kanssa, ei tarvinnut osata paljon englantia, kun joka paikassa oli suomalaisia. Menimme ensimmäiseksi

paljon rukoilleet minun ja perheeni puolesta.

Kerro jotain lapsuuskotisi joulunvietosta.

Joulunvietto oli silloin erilaista. Joulukuusi haettiin metsästä aattopäivänä, ja jos se oli jäässä, se laitettiin eteiseen sulamaan. Kaikki olimme kuusen ympärillä koristelemassa kuusta. Tytöt leikkasivat kreppipaperista koristeita. Oikeat kynttilät kiedottiin oksille. Silloin ei ollut suuria tavarakasoja kuusen alla. Kaikki saimme jonkun pienen lahjan, jonka isä oli tehnyt: pärekoreja, pärepalloja ja myös puulusikoita. Se oli hyvin yksinkertaista, mutta kuitenkin juhlaa. Ruokaa oli riittävästi ja yölläkin oli lupa mennä syömään. Joulupäivänä ei saanut lähteä kylään. Sanoivat, että se on ”jouluporsas”, joka lähtee joulupäivänä kylään.

Olisiko jotain, mitä haluaisit sanoa Todistaja-lehden lukijoille?

On monenlaista etsintää, ja monet haluavat uskon- asiaa paikkailla omilla teoillaan. He ajattelevat, että ”kirkko” pelastaa. En ole Raamatusta löytänyt, että ”kirkko” olisi ketään pelastanut. Jeesus on pelastanut minut ja Hän sanoo sanassaan: ”..ei kukaan tule Isän tykö muuten kuin minun kauttani” (Joh. 14:6). Apostoli Pietari sanoo myös, ettei ole pelastusta yhdessäkään muussa nimessä kuin Jeesusnimessä. Jos joku yrittää päästä muuta tietä pelastukseen sisälle, hän tekee turhaa työtä, koska Sanassa on näin kirjoitettu. On yksi tie, ja sen pitäisi kelvata kaikille. Suomalaiset, niin kuin muutkin kansat, ovat viisasta kansaa ja jokainen voi itse tutkia Sanaa. Voit vaikka metsässä tulla uskoon. Se on helppoa ja yksinkertaista, ja siinä on vain omasta halusta kysymys. Tie on sama kaikille. Ihmisen koko elämä voi kulua vain etsintään. Kannattaa tehdä ratkaisu silloin, kun järki vielä toimii, nuoremman tai vanhemman. Se on uskonasia. Eräänä päivänä meidän uskomme muuttuu näkemiseksi.

SETH PENTTINEN

KOONNUT OUTI ALOPAEUS

Vasemalla on Veikko isäni ja minä vieressä, Ida täti oikealla Tyyne siskoni takana Naapureita joukossa

poa, kun joudumme menemään vaikeiden asioiden läpi, joihin ei ole selityksiä. Sinä aikana monet sanoivat, että minä ymmärrän mitä sinä käyt läpi. Mutta sitä ei ymmärrä kukaan muu kuin ihminen, joka on itse kokenut samanlaisen menetyksen. Ei ole muuta hoitoainetta, kun pyytää Herralta apua, ja Hän on auttanut!

Milloin sinä tulit uskoon?

Oli vuosi 1973 kun tein ratkaisuni, mutta julkisesti vaimoni kanssa annoimme elämämme Jeesukselle Kristukselle vuotta myöhemmin. Ennen uskoontuloni ajattelin, että kaikki asiat ovat hyvin, kun en ollut kenellekään mitään pahaa tehnyt. En halunnut edes kuulla puhut-

Vapaakirkkoon, jossa Usko Murtonen oli puhumassa, ja myös Taisto Salo. Kerran oli Suomesta vierailijana Jorma Kuusinen. Siihen aikaan pidettiin parin viikon koukousarjoja, joissa kävi paljon väkeä. Laulettiin kauniita lauluja, jotka kiinnostivat, ja ajattelin, että ei tämä niin pahalle näyttäkään. Muistan kun työmaalla sanoivat minulle, että olet tarpeeksi hyvä ihminen muutenkin, että miksi sinun tarvitsee tällaiseen oppiin lähteä. He ajattelivat, että kyllä tuo pian haihtuu. Uskoontuloni jälkeen he eivät olleet enää kavereitani.

Vaikka siitä on jo kulunut yli 30 vuotta, en silti tunne, että olisin täydelliseksi tullut. Uskon, että se työvaihe minussa kestää niin kauan kuin tämä elämä täällä maan päällä. On tärkeää, että itse kukin valvomme ja pysymme lähellä Herraa. Haluan aloittaa jokaisen päivän Jumalan palvelemisella, ja sillä tavalla olen eteenpäin mennyt. Seurakunta on ollut voimakkaana tukena. Siellä ystävät ovat

Jos ei olisi joulua

Oletko koskaan tullut ajatelleeksi, miltä maailmamme näyttäisi, jos ei olisi joulua? Silloin ei olisi kirkkoja, eikä joululaulujakaan. Eikä olisi näin kattavaa terveydenhuoltoa eikä koululaitosta, sillä seurakunnat ja kirkot niitä alunperin alkoivat kehittää. Ei olisi tällaista tasa-arvoa kuin meillä nyt on. Eläisimme luultavasti kulttuurissa ja oloissa, jotka vallitsivat noin 1000 vuotta sitten. Koko maailma olisi erilainen. Nykyajan ihminen, joka on tottunut lapsuudestaan saakka hyvinvointiin ja ruuan runsauteen, ei enää ymmärrä, mistä tämä kaikki hyvinvointi on tullut, eikä osaa olla kiitollinen Hänelle, jolta kaikki hyvä tulee.

Ellei olisi joulua ja pääsiäistä ei olisi mitään toivoa syntiemme sovituksista, iankaikkisesta elämästä ja taivaan kodista. Ei myöskään olisi mahdollista saada sisäisesti koettavaa Hengen voimaa ja vakuutusta pelastuksesta, Jumalan lapsen todellisesta oikeudesta ja asemasta. Sillä todelliseen uskoon, ja Jumalan lapsen aseman tunnistamiseen kuuluu

Kristuksen Hengen saaminen. Se on välttämätöntä, sillä Room. 8:9 sanotaan: *"...Mutta jolla ei ole Kristuksen Henkeä, se ei ole Hänen omansa."* Hänen Henkensä tehtävä meissä, Room. 8:16 mukaan: *"Henki itse todistaa meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapsia."* Mutta Sanassa on myös ihana Jeesuksen antama lupaus, Joh. 7:37,39: *"...Jos joku janoaa, niin tulokoon minun tyköni ja juokoon. ... Mutta sen Hän sanoi Hengestä, joka niiden piti saaman, jotka uskoivat Häneen..."*. Meille on siis annettu suuret ja ihanat lupaukset, jotka joulun ja pääsiäisen tapahtumat ovat tehneet

meille mahdolliseksi, kun uskomme ihmiseksi syntyneeseen Jumalan Poikaan Jeesukseen ja tahdomme ottaa Hänet oman elämämme Herraksi ja Johtajaksi.

Olkoon Joulusi siunattu tämän suuren ihmeen edessä, joka on tarkoitettu jokaiselle vastaanotettavaksi ja omakohtaisesti koettavaksi, eikä vain pelkästään hyväksi uskonnon tiedoksi.

Ei siis ihme jos enkeli sanoi paimenille Luuk. 2:10-11, *"...minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, ..."*. Ulkonainen ilo on lyhytaikaista ja katoavaa. Sisäinen sydämen ilo Herrassa Jeesuksessa, jopa ulkonaisen elämämme myrskyjenkin keskellä, on iankaikkista ja pysyvää. Tätä iloa toivomme sydämeesi tänä Jouluna ja Uutena Vuotena 2011.

SIRKKA JA VEIKKO ARO-PANULA.

Joulun lapsi

Joulun lapsi syntynyt

On valoks maailmaan

Taivaan lahja suuri

Seimeen halvintaan

Tietäjätkin nähdä sai

Tähden kirkkahan

Joka kertoi lapsesta

Taivaan Kuninkaan

Kumartamaan saapuivat

Lasta taivaista

Lahjojansa antoivat

Kultaa parhainta

Enkelkuoro iloitsi

Kera paimenten

Ylistivät kiittäen

Lahjaa taivaisen

Joulun lapsi tullessaan

Pelastuksen toi

Taivaan ovet avasi

Valon maailmaan toi

Tahdothan myös sinäkin

Joulun kuninkaan

Ottaa vastaan sydämeesi

Sinne asumaan

Mirja Riihiaho

Unohtumattomia jouluja!

Siinä ne nyt olivat, joulukuusi kappaleina omassa säilytyslaatikossaan, ja kaikki parisensataa joulukorttia pakattuna omiin lokeroihinsa odottamaan seuraavaa joulua. Nuo koristeet olivat olleet luomassa joulun ja juhlan tuntuja ympäri huushollia. Niitä oli ollut joka huoneessa (sanan täydellisessä merkityksessä). Jopa keittiön kaappien kahvatkin olivat saaneet punaiset rusetinsä, jotka iloisina ja kauniina antoivat oman osuutensa joulun viehätykseen.

Kuinka haikein mielin ja ihan sydäntä riipien aloin joulua riisua ympäriltäni. Tänä vuonna pitkitin tuota hommaa. Oltiin jo lähestymässä tammikuun loppua. Soitelin vielä joulumusiikkia, ja siinä touhuessani annoin muistojen matkata erilaisiin jouluihin elämässäni. Sillä olihan niitä vuosikymmenien saatossa ehtinyt kertyä muistojen maljakkoon monenlaisia. Eihän mikään vedä vertoja lapsuusajan jouluille siellä harmaassa kotimökissä.

Kaikilla meillä varmaan säilyvät rikkaina ja parhaimpina muistoissamme juuri lapsuuden joulut. Meitäkin oli kahdeksan lasta, isä, äiti ja mummo, vakioväkeä, ja kylä siinä riemua riitti. Ei köyhyys haitannut. Aivan ihmeellisellä tavalla vanhempani pystyivät aina luomaan niin rikkaan joulun, joka lapsen mielestä oli parhain ja ihain koko maailmassa. Ei ollut tietokoneita, ei televisiota, eikä mitään näistä nykyajan vekottimista. Mutta oli nisu-ukkoja, omenoita, sukkaa, oman äidin kutomia lapasia ja paperinukkeja pukiin kontissa. Erikoisesti nyt pysähdyn yhteen jouluun, mikä toi aivan taivaan tuntua silloiselle pikkutytlle... Elettiin sotavuotia, ja lähes koko Suomen kansa oli puutteessa ja köyhyydessä. Oli jouluaatto ja joulupukki saapui, ja pienten lahjanyssäköitten joukossa oli paketti osoitettu sisarelleeni ja minulle yhteisesti. Avasimme sen suurella jännityksellä, ja voi ihanaa! Aivan jähmetyimme paikoillemme, kun sieltä ilmaantui mitä kaunein nukke. Sillä oli ”guttaberaga-pää” ja kauniit kullankeltaiset kutterit. Muuten se oli ihan tavallinen räsynukke, mutta sen ihana asu, kauniin sininen silkki-sametti takki ja hattu aivan lumosi-

vat meidät pienet tytöt. Eihän maan päällä voi olla mitään näin kaunista! Onko enkeli tuonut tämän nukken taivaasta?

Äiti oli jostain saanut käsiinsä tuon pienen kangaspalan, ja yhdessä serkkunsa kanssa, sai aikaan tuon ihanan luomuksen. Olimme aivan tyytyväisinä aina leikkineet isän vuolemilla puunukeilla ja paperinukeilla, joille oli aina mukava vaihtaa päälle eri asuja. Ei haitannut, vaikka se nukke olikin Kaarinan ja minun yhteinen. Sitä hoidettiin ja sillä leikittiin yhdessä kai-

nessa sovinnossa. Me olimme muutenkin parhaat leikkiverit, kaverit ja ystävät keskenämme. Niin, vielä tänäkin päivänä tuo joulu säilyy kirkkaana helmenä muistojeni helminauhassa. Kaarinasisareni on jo monta vuotta ollut enkelien ja Jeesuksen luona taivaassa, nähnyt kaiken kauniin ja ihanan. Minulle tulee vieläkin silmien eteen kuva kauniista sinitakkisesta nukesta, joka oli pienenä esikuvana silloiselle pikkutytlle taivaassa olevasta kauneudesta.

Tuli mieleeni toinenkin joulu. Olin tullut aikuiseksi, ja muuttanut Kanadaan asumaan. Minusta oli tullut perheenäiti ja minulle oli uskottu neljä suloista lasta. Olin suurimmaksi osaksi kotiäitinä, mutta aina joskus Royal bankista minua pyydettiin auttamaan kiireitten keskellä. Hommia pankissa riitti ja vallankin Data Centerissä, jossa iltaisin ja öisin suurin business pyöritettiin tietokoneissa, jotka juuri olivat alkaneet maata valloittaa.

Oli jouluaatto, ja olin ilta-vuorossa töissä. Olin laittanut kodin joulukuntoon ja kaikki oli valmista, mutta minun oli lähdeävä töihin, ei auttanut muu. Eihän ole yhtään kivaa, kun äiti ei ole kotona jouluaattona. Nuorimmat poikani Tommy ja Reijo olivat noin 6- ja 4-vuotiaita. Siinä mietittiin, mitä tehtäisiin. Itselläni oli pala kurkussa, mutta sitten pojat päättivät, että nyt rukoillaan. Kyllähän Jeesus auttaa tässäkin asiassa. Pienet kädet liitettiin yhteen ja luottavaisin mielin pojat rukoilivat uskonrukouksen: ”Kiitos Jeesus, että äiti pääsee kotiin töistä aikaisin, aamen.” Menin töihin, ja kello oli 18.30 illalla, kun esimieheni tuli luokseni työpöytäni ääreen ja sanoi: ”Sinulla on pienet lapset kotona. Lähdä kotiin viet-

**Kemppaisen Perhe 1969
Pauli, Reijo, Tommy ja Leena**

Eira Kempainen

tämään joulua perheesi luo.” Kerroin esimiehelleni poikien rukouksesta ja nyt tästä rukousvastauksesta. Kyynel tuli meille molemmille silmään. Mikä riemu, kun äiti tuli kotiin, ja koko perheenä päästiin viettämään joulua, Jeesuksen syntymäjuhlaa. Ja mikä uskon vahvistus silloisille pikku-pojilleni.

Olemme jälleen joulun kynnyksellä, ja ajatukset luonnollisesti pyörivät tuon vuoden parhaan juhlan ympärillä. Ei mikään muu kristillisistä eikä isänmaallisista juhlistamme luo sellaista tunnelmaa, kiehtovuutta, odottamista, jännitystä, antamisen ja saamisen iloa ja hyväntahtoista mieltä kuin joulu, eikä mikään muu ole muodostunut sellaiseksi perheitä kokoavaksi kodinjuhlaksi. Kauppiaille ja liikemiehille tämä on kiireistä, mutta ”kulta-aikaa”. Sitä mukaan kun kauppojen hyllyt tyhjenevät, kassakoneet täyttyvät ja nytyt ja nyssykät vaihtavat omistajaa.

Mutta emmehän kaiken kiireen ja touhun keskellä unohda joulun todellista merkitystä. ”Teille on syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus Herra.” Ajattelepa, ystäväni miltä tuntuisi, ellei joulua oli-

sikaan. Ihmiselämä olisi paljon arkipäivää ja karumpaa. Ei olisi noita ihania muistoja, joita mielissämme säilytämme. Olisi poissa kaikki sen antama tunteellinen ja ihmisä toisiinsa lähentävä vaikutus, ja koko joulunajan herkistämä mieli ja tuntemamme siunaus. Ja ennenkaikkea meiltä puuttuisi syntienanteeksiantamus, olisimme kadotettuja kaikki. Meillä on todella syytä juhlia ja iloita, ja varmaan meidän suuri juhlamme sankari, Jeesus, ilahtuisi suuresti, jos me tänä jouluna emme keräisikään itsellemme ja ympärillemme niin kovin paljon, vaan jakaisimme niille, joilla ei mitään ole.

Jumala antoi oman Poikansa, antoi Hänet koko maailmalle, jakoi kaikille kansoille. Suomemehan Hänelle sen ilon tänä jouluna, että jaamme omastamme, annamme eteenpäin, levitämme tuota sanomatonta lahjaa, Kristusta ympärillemme.

Saakoon tuo suuri lahja, Joulun Herra, tulla myös sinun ystäväksesi ja elämäsi ohjaajaksi, ja antakoon sinulle todellisen joulurauhan.

SIUNATUIN JOULUTERVEISIN
EIRA KEMPPAINEN

“Minä ilmoitan teille suuren ilon”

Ilon aiheita on monia tässä suuressa maailmassa siitä huolimatta, että maailma on täynnä murheellisia asioita. Ilon aiheita ovat esimerkiksi häät, syntymäpäivät, Jumalan varjelus pahasta onnettomuudesta, maanviljelijälle hyvä sato, syntien anteeksisaaminen ja uudestisyntyminen ym.

Esikoispoikamme Joelin syntyminen toi suuren ilon kotiimme ja avioliittoomme. Oli mahtava tunne, kun vaimoni seurassa kannoin pientä miestä sylissäni Helsingin Naistenklinikalta kohti kotia.

Suuri ilo ja vapaus tuli siinä iltakokouksessa Helsingin Saalemissa, kun annoin elämäni Jeesukselle. Sellaista iloa ja vapautta ei voi täysin kuvata sanoin. Se on koettava henkilökohtaisena kokemuksena. Suuri ilo oli myös se päivä, kun saimme muuttaa omaan kotiimme, jonka olimme saaneet ostettua. Ilo oli lähteä kävelemään iltakävelyllä lastemme kanssa. Muistan kuinka poikamme Joel käveli jo omin voimin, mutta väsyi pian matkalla. Muistan, kuinka hän sanoi: ”Isä ota minut syliin, minua väsyttää.” Ja niin isä otti poikansa syliin ja kantoi. Näin tapahtui myös myöhemmin Päivittyttämme kohdalla.

Tämän maailman keskellä tulee mieleeni, että meillä on rakastava Taivaan Isä, joka auttaa ja kantaa meitä väsyneitä matkamiehiä kohti taivaallista kotia. Tiellä, missä ei enää näy kaksia jälkiä, isän ja lapsen, vaan ainoastaan Isän suuret jäljet, kun Hän on ottanut väsyneen lapsensa syliinsä ja kantaa häntä.

Tänä jouluna saamme kiittää Jumalaamme ”suuresta ilosta”. Meille on syntynyt Vapahtaja, Kristus Jeesus. Jumala lähetti ainokaisen Poikansa maailmaan, ettei yksikään, joka Häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä. Jeesus sovitti täydellisesti meidän syntimme, ja Hän antaa synnit anteeksi niille, jotka nöyrytyvät pyytämään anteeksi rikkomuksiaan. Anteeksiantamus poistaa seinän vanhurskaan Jumalan ja ihmisen väliltä. Sillä syntimme ovat jo sovitettut Jeesuksen kuoleman kautta, kunhan vain otamme lahjan vastaan.

Kun Jeesus Kristus, tuo Jumalan lahja, asuu sydämessämme, on meillä uskon kautta iankaikkinen elämä. Silloin Taivaan Isä kantaa meitä väsyneitä matkamiehiä, Jumalan lapsia, perille taivaan kotiin. Hän on luvannut Sanassaan olla joka päivä meidän kanssamme. Siksi tänä jouluna voimme kiittää Häntä Hänen sanomattomasta lahjastaan.

SIUNATTUA JOULUA JEEKUSSEN KANSSA
PENTTI VIRTANEN

Maailman valkeus

Päivän viimeiset säteet
kun varjojaan heittää,
illan pimeys tienoot
kätköönsä peittää.
Niin katselen tuota
mahtavaa tähtimerta
Mietin Jumalan suuruutta
joka kerta.
Tuolla jossain on taivaan
ihana maa,
jossa rauha ja rakkaus
ain asustaa.

Tämän pimeän maailman
loisto ja valot,
kaikki kamat, rikkaudet,
sen upeat talot,
pienen hetken vain lainaksi
matkalle saatu.
Niistä kuitenkin riipu
ei elämän laatu.
Jeesus aikanaan sanoi:
Tällä mammonalla
tee ystäviä itselles
sitä jakamalla

Jeesus, tulithan valoksi
maan pimeyteen.
Tahdot tulla myös
jokaiseen sydämeen.
Sinne sytyttää valot ja
uudeksi luoda.
Kaikki salaiset kätkötkin

esiin tuoda.
Mikä valtava riemu
ihmisen valtaa,
kun ikuinen elämä
sisällä alkaa.

Kaikki synnit pesty on
valkeemmaks lunta;
omatunto ei soimaa,
ei häiritse unta.
Uusi sävel ihana.
sielussa soittaa.
Se entiset laulut
varmasti voittaa.
Silloin joulun sanoma
niin todeksi saa.
Sydän kiittää, kiittää
vain Vapahtajaa

Jeesus, hilsjaa eessäsi
nyt rukoilen:
Tahdon loistaa valoasi
maan pimeyteen.
Viedä viestiä Jumalan
ihanasta maasta,
jonne pääse ei synti,
ei maailman saasta.
Sinne edeltä mennyt
on rakkaita monta.
Pian kohdata saamme,
oi iloa verratonta!

Tuovi Jokinen 20.2. 2008

Tilaa ystävälle
lahjaksi

Todistaja

**Siitä on iloa
koko vuodeksi**

TODISTAJAN VOI TILATA

Kanadan ja Yhdysvaltojen suomalaisissa helluntaiseurakunnissa toimivilta tilausten kerääjiltä tai suoraan toimituksesta osoitteella:

Mission Press Society
1920 Argyle Drive,
Vancouver BC V8P 2A8
Canada

Puh. ja Fax: 604 321 0555
E-mail: editor@todistaja.com

HALUAN TILATA TODISTAJAN

NIMI _____

OSOITE _____

<i>Kanadassa</i>	<i>USA</i>
\$35.00 CDN	\$40.00 USD
<i>Kanadasta USA:aan</i>	<i>USA International</i>
\$40.00 CDN	\$45.00 USD
<i>International</i>	<i>Suomesta</i>
\$40.00 CDN	40 euroa

Siunattua Joulurauhaa kaikille

Vancouver, BC

Bethel-seurakunta Kotikirkko
Finnish Bethel Church
1920 Argyle Dr. Vancouver, BC V5P 2A8
Puh. 604 325 5414 Fax 604 325 5414
Pastori Klaus Lehtimäki 604 451-4500

VICTORIA, BC

VICTORIAN KOTIKIRKKO
Finnish Bethel Church
Pastori Lauri Tomminen Puh. (250) 381-2418

Calgary, AB

Suomalainen Seurakunta
Calgary Finnish Church Kokoukset kodeissa
Yhdyshenkilö Jorma Heinikainen
Puh. 403-248-9907

Thunder Bay, ON

Suomalainen Helluntaiseurakunta
Finnish Pentecostal Church Saalem
21 Walkover St., Thunder Bay, ON P7B 1L1
Puh:(807) 767-6938 Fax: (807) 767-7587
Pastori Marko Selkoma (807) 767-6927

Broadview, SK

Suomalainen Raamattupiiri
Sinikka Lukkarinen (306) 696-2253

Sault Ste. Marie, ON

Helluntaikirkko
Finnish Pentecostal Church
891 Peoples Rd., Sault Ste. Marie, ON P6C 3W1
Rudolph Hyvärinen (705) 253-8383

Sudbury, ON

**Sudburyn Suomalainen
Helluntaiseurakunta Siion**
Finnish Pentecostal Church
1843 Paris St. Sudbury, ON P3E 3C5
Puh. (705) 522-2164 Fax (705) 522-4879
Pastori Veikko Aro-Panula

South Porcupine, ON

Suomalainen Helluntaiseurakunta
Finnish Pentecostal Church
P.O. Box 1017 199 Main Street
South Porcupine, ON P0N 1H0
Pastori Taimo Majalahti Puh/Fax (705) 235-5025

Toronto, ON

**Toronton Suomalainen
Helluntaiseurakunta Saalem**
Finnish Pentecostal Church of Toronto
2570 Bayview Ave. Willowdale, ON M2L 1B3
Puh. (416) 222-2291 Fax (416) 222-3356
Pastori Paavo Korpela (416) 733-0854

Lake Worth, FL

**Suomalainen
Helluntaiseurakunta Kotikirkko**
Finnish Pentecostal Church
1510 High Ridge Rd.
Lake Worth FL 33461 U.S.A.
(561) 533-5716
Pastori Petri Kosonen

Fitchburg, MA

Bethel-seurakunta
Finnish Bethel Assembly of God
Liisa Liedes
163 River St. #1, Fitchburg, MA 01420-3025
Puh. (978) 343-9659

Joulusanoma
2010

Editor: Outi Alopaeus
Layout: Keijo Sakara
Oikoluku: Helena Rantanen
Veera Lehtimäki
Kansikuva: Peter Pasivirta

Julkaisija - Publisher
Mission Press Society
1920 Argyle Dr.
Vancouver, BC Canada, V5P 2A8
HINTA \$6.00 (HST incl.)

GST No. R 121903561

PUBLICATIONS MAIL AGREEMENT No. 40028608

PUBLICATIONS MAIL REGISTRATION No. 09505

Kehrääjän kampa

Jumalan luomistyön ihmeellinen yksityiskohta

Jatkoa sivulta 23

moni on huomannut pyydystäessään perhosen, että käteen jää ikäänkuin värilistä pulveria. Tuo aine periaatteessa tarttuu kehrääjän pitkiin, silmiä suojaaviin viiksikarvoihin. Viikset suojaavat linnun silmiä tehokkaasti, mutta sotkeutuvat sitten aina tällaisessä saalistustilanteessa. Jos tuota viiksisuojaa ei olisi, lintu saataisi törmäillä pitkin puita ja kallioita silmät täynnä yökköjen siipiväriä. Jumalalla oli tähän asiaan hieno ratkaisu. Yhden varpaan pituutta lisättiin, ja sen sivuun laitettiin puhdistuskampa! Tuolla kammalla sitten lintuu sukii viiksikarvat puhtaiksi saalistuslennon jälkeen, ja uusi reissu voi taas alkaa!

Lintujen tutkija teki kokeita, jossa hän laittoi linnun kampaan väriainetta, ja sitten myöhemmin verkoilla pyydyste-

tyissä linnuissa totesi, että tuota väriaietta oli runsaasti linnun viiksissä. Linnun sukiessa viiksiä kammalla väriaine jäi siihen, ja asia alkoi tutkijalle selvitä. Ajellessamme Teuvan maisemissa löysimme auton alle jääneen kehrääjän ja sain kuvattua tämän ihmeen.

Olen aina ollut kiinnostunut linnuista ja aikanaan niitä paljon seurannut ja tutkinut, mutta tämä oli minulle uutta. Ja samalla vahva todistus siitä, että kaikki tämä luonnossa niinkuin Luoja on aikanaan suunnitellut. Minulle riittää kehitysoppiteorian kaatamiseksi tämä pikkuisen kampa kehrääjän yhden, pidennetyn varpaan kynnessä. Luomiskertomuksessa jokaisen luomistyön jälkeen Jumala tote si, että niin oli hyvä ... varmaan tämänkin pienen yksityiskohdan jälkeen.

SAM TUOKKOLA

It Begins in October Already!

Continued from back page

It's true that most Thais don't know the real meaning of Christmas. Many conversations concerning Christmas begin with Thais telling excitedly how they know that Santa Claus comes from Finland. Many of them think that Christmas is either the celebration of Santa Claus' birthday or that it's a part of the western New Year. While this can be frustrating for us, at the same time it gives us opportunity to share the real meaning of Christmas.

Amidst this overflowing Christmas marketing, it is the whole year's main event for churches. Preparations begin in September-October: Christmas events and evangelistic campaigns are decided upon, money is gathered, Christmas presentations/songs are practiced, etc.

All in all, our Christmas traditions

have changed quite a bit ever since moving to Thailand. During our first year, we lived in Chiang Mai (North-Thailand), our things had not yet arrived from Finland, and we hadn't had the chance to buy kitchen cookware yet. What made things really interesting was that we had decided to use the home delivery service from the grocery store. Unfortunately the grocery made a mistake and on Christmas morning we received only the dry goods that we had bought. All dairy and cold products were still at the store. Good thing we had a moped during that time, so we jumped on and cruised to the nearest Starbuck's. The following Christmas we spent in Bangkok and, due to not yet having an oven, we decided to make for our Christmas meal some Christmas porridge. Who says you have to have turkey or ham? :)

Remembrance of Jesus' birth, loved ones, time together, and giving – those

are the most important things for us in regards to Christmas. Regardless of what kind of packaging they're in, the meaning of Christmas is unchanging. With this we wish you all joy and peace for this Christmas season!

HENRY & RUUT MONONEN

Jumalan luomistyön ihmeellinen yksityiskohta

Kehräätäjä on hyvin mielenkiintoinen lintu. Viime kesänä opin siitä uusia asioita vieraillessamme linnun reviirillä Teuvalla sikäläisen lintuharrastajan Jukka Liljan kanssa. Heinäkuu oli jo loppuillaan ja arvelimme jo poikasten lähteneen pesästä, mutta yllätykseksemme lähestyessämme reviirillä ollutta pesää, siellä olikin emo juuri tuomassa ruokaa poikaselleen. Sain vielä lentokyvyttömästä poikasesta muutaman kuvan. Minulle tuo lintu on vahva todistus Jumalan ihmeellisestä ja mielikuvituksellisesta luomistyöstä. Vaikka kuinka yritäisi, ei kehitysoppiteoriaa saa sopimaan tuohon kummajaiseen.

Etelä-pohjanmaalla sijaitsevassa Teuvassa ja sen ympäristössä pesii vuosittain useita kehrääjäpariskuntia. Ystäväni, uskovainen poliisi on lähes ammattimainen kehrääjän pesien löytäjä. Hän kertoi minulle tuosta linnusta:

Lintu on yöeläjä, joka viihtyy erityisesti kuuvaikoilla kangasmailla. Suomen kesäyöt ovat sopivan hämäriä sen lennellä ja pyydystellä yöllä lentäviä hyönteisiä ja yöperhosia. Jotkut yöperhoset ovat suhteessa linnun kokoon hyvinkin suuria. Lentäessään lintu nappaa ne suoraan lennosta. Linnun pään rakenne, silmät lähellä nokkaa, vai pitäisikö sanoa suurta suuta, auttavat lennosta koordinoimaan saaliin tarkasti suuhun, ja vain harvoin hyönteinen tai perhonen pääseeen pakoon tuota ammottavaa kitaa. Jukka puhuikin, että linnulla on suu kuin käärmeellä! Sen ulkoasu on haukkamainen samoin kuin lentotyylillä, ja pikkulinnut hätäilevät sen lennellä niiden reviirillä. Suomen kesäyön viiletessä ja perhosten pysytellessä piilossa lintu vai puu horrokseen, ja elää silloin pienellä säästöliekillä säästäten energiaa. Kun taas perhoset ja muut ötökät lentelevät, lintu saalistaa kiihkeästi energiatarpeen tyydyttämiseksi.

Mutta mikä varsinaisesti minua puhutteli ja lisäsi uskoa Jumalan mahtavaan viisauteen luomistyössään, ovat linnun jalat... tai oikeastaan vain pieni yksityiskohta molemmissa jaloissa olevan keskimmäisen varpaan kynnessä! Jos esittäisin kysymyksen, kuka osaisi sanoa, miksi linnun jaloissa yhdessä varpaassa on yksi nivel enemmän kuin yleensä?

Kehrääjän poikanen

Auton alle jäänyt kehrääjä

Ja miksi tuon varpaan kynnen sivussa on merkittävä joustava, ikäänkuin muovinen "kampa"? Luulisin, että vain harva osaisi vastata tähän kysymykseen. Itse asiassa se on ollut lintuharrastajillekin ihmettelyn aihe vuosikymmeniä. Kunnes eräs suomalainen lintuharrastaja löysi tähän kysymykseen vastauksen.

Kuten mainitsin kehrääjälintu on yöeläjä. Ja pyydystää ruoakseen isoja yöperhosia, jotka voivat olla

hyvinkin massiivisia ja törmätessään linnun kitaan, eivät sovi sinne, vaan peittävät hetkeksi koko linnun pään. Törmäyksessä yöperhosten siivista irtoaa jauhomaista väriainetta. Varmaan

Jatkuu sivulla 22

It Begins in October Already!

It begins in October already: the roads in Bangkok are filled with Christmas trees, Christmas lights, and little speakers...yep, you got it: there are speakers in the main streets that play Christmas and other songs all throughout the day. Big department stores create the Christmas atmosphere by decorating the whole place in Christmas decor. There, you can find Santa Claus, elves, reindeer and giant nutcrackers. In addition, stores everywhere play Christmas songs sung in broken English by Thai children. You can find in the Christmas section you can get everything from Christmas decorations to a green Christmas tree – or even a pink one if you so desire. On the outside of the bigger shopping complexes there are all kinds of Christmas designs and structures so that you can go get your picture taken in front of them. For many Westerners, this kind of Christmas atmosphere is a little over the top. Singing Christmas lights came and went long ago in the West, but here they are still a big hit!

Christmas! Depending on where you live, it looks very different. For us, ever since we were children we have an ingrained picture of a cold and snowy landscape, short days and candlelight. However, that kind of atmosphere isn't possible everywhere.

Thailand is in the tropics. The day ends around six all year round and darkness comes quickly. Many Thais say jokingly, that in Thailand there only three seasons: hot, very hot, and extremely hot! In this kind of country it is clear that Christmas doesn't look the same compared to Finland or Canada, at least outwardly.

We have been living in Thailand for 5 years now, and we have had a chance to experience many Christmases here. At first we felt at odds with all the noise, summer feel and materialism. However, it looks as if time changes things because we have noticed that we now enjoy the Bangkok Christmas feel: the dark nights and streets filled with Christmas lights. And every time we hear Christmas songs being played such as "Silent Night, Holy Night" and "Joy to the World", we are filled with joy because the Christmas Gospel is being sung everyday to thousands of shoppers.

Continued on page 22

